

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΛΟΠΟΥΔΩΝ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕΝ Ο ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

ΤΑΝ νύχτα. "Ένας διαβάτης τραβούσε προς την Πόρτ-Μαρκό. "Άξαφνα, ο διαβάτης ένοιωσε ένα δυσάρεστο συναίσθημα. "Άκουσε θήματα πίσω του. Καί πράγματι, γυρίζοντας απότομα, είδε μία ανδρική σκιά που γλυτρούσε ανάμεσα στα δέντρα της δευτροστοιχίας. Δέν ήταν φοιτητάρης. Έν τούτοις έτάχυνε τό θήμα του κι' έβέωρρησε φρονιμώτερο να θγάλη τό ρεβόλβερ του. Μά δέν πρόφτασε. Ο άγνωστος του έπετέθη μέ όρημ. Τόν έρριξε κάτω, τόν έπιασε άπ' τό λαϊμό και θά τόν έπιγει άν εαφνικά δέν συνέβαινε κάτι άπρόοπτο: Ο κακοποιός άφησε άποτόμως τό θήμα του και σηκώθηκε για ν' άμυνθή έναντιόν ενός αντίπαλου. Ο αντίπαλος αυτός δέν φαινόταν διατεθειμένος να παύει. Μέ μία έπίδεια μπιστουιά στά χέρια και μέ μία γροθιά στην κοιλιά, ανάγκασε τόν κακοποιό να τραπή σέ φυγή. Χωρίς να καταδεχτή να τόν καταδιώξη, έσκιψε προς τόν κύριο που θρισκόταν άκόμη καταγής και τόν ρώτησε:

—Μήπως είσθε πληγωμένος, κύριε; Δέν ήταν πληγωμένος. "Ήταν όμως τόσο ζαλισμένος, πού δέν μπορούσε να κρατηθή στά πόδια του. Εζυγώς, κάποιος ύπάλληλος του κοντινού Σταθμού, είχε άκούσει τις κραυγές κι' έφθασε εκεί, φέρνοντας μαζί του κι' ένα άμάξι, μέσα στό όποιο έμπασαν τό θήμα, συνοδευόμενοι κι' άπ' τόν σωτήρα του. Σέ λίγο, τό άμάξι έστάθμευσε έξω άπό τό σπίτι του θύματος, στην λεωφόρο της Μεγάλης Στρατιάς. "Όταν ο άνθρωπος πού όπέστη την έπίβαι τό κακοποιού θρέθηκε μπρός στην πόρτα του, άρχισε να έκφράζει τις ευχαριστίες του προς τό σωτήρα του:

—Σας όφειλω τή ζηή μου, κύριε! τού έπτε. Βεβαιώθηκε πώς δέν θά τό λημονησω αυτό ποτέ... Σας παρακαλώ μάλιστα ναρθήτε άδριο τό μεσημέρι να γευματίσουμε μαζί. "Όνομάζομαι Λουδοθίκος Έμπερ.

Και άφοδύ σώπασε για μία στιγμή, ρώτησε κατόπιν τόν σωτήρα του:

—Μπορώ να μάθω σέ ποιόν έχω την τιμήν να μιλω;

—Μά βεβαίως! άπάντησεν ο συνομιλητής του άτάραχα. "Όνομάζομαι Άρσέν Λουπέν!

Τήν εποχή εκείνη, ο Άρσέν Λουπέν δέν είχε άποχτήσει άκόμα την διασημότητα πού άπόχτησε άργότερα. Φαντάζεστε λοιπόν μέ πώς γαρά εζήτησεν την άλλη μερα, όταν ξαναέπεσαν στό νοδ του τά πεισιδία της νυκτός. Τό μεσημέρι ήταν καλεσιμένος στούς Έμπερ! Τελοσπάντων! "Έφτανε στό σκοπό του! Θά τελείωνε μία «έπιχείρηση» άντάξια της ίδιοφύρας του... Τά έκκατομύρια τών Έμπερ!... Τι θαυμασία λεία για έναν Άρσέν Λουπέν!...

Άφοδύ έτοιμάστηκε και νύθηκε ο Λουπέν, κατέθηκεν εδθυμα την σκάλα του σπιτιού του. "Όταν θρέθηκε στό δρόμο, πήδησε σ' ένα τράμι. Συγχρόνως σχεδόν μ' αυτόν πήδησε στό τράμι και κάποιος άλλος, ο όποιος προχώρησε και κάθησε κοντά του

Ο άνθρωπος αυτός τού έπτε σιγά:

—Λοιπόν, άρχηγέ!...

—Η υπόθεσις πάει περίφημα, άπάντησε ο Λουπέν.

—Όστε επιμένετε στό σχέδιό σας; έπτε δειλά ο άλλος.

—Φιλάρκω μου, άπάντησεν ο Λουπέν, άν έακνηοθήσασ έτσι ώμορφα τή νυχτερινή έπίβαι κι' άν έλαθα τόν κόπο να δώσω μία μπιστουιά και μία κλωτσιά σέ σένα, τόν μοναδικό μου φίλο, δέν τά έκαμα θέβαια δλ' αυτό για να παραιτηθώ τή τελευταία στιγμή τής δικαίας άνταμωχής μου!...

—Κυκλοφορούν έντούσις μερικά διαδόσει σχετικώς μέ την περιουσία τών Έμπερ...

—Άφιστέ τες να κυκλοφορούν! Είνε ξεή μήνες τώρα πού κυνηγώ αυτή την ύπόβαι, ξεή μήνες πού έγω στήσι τά δίχτυα μου στό ζευγάρι αυτό. Και ξέρω μέ θεασιότητα, πώς μέσα στό χρηματοκιώτιό τους έχουν έκατό έκκατομύρια!...

—Έκατό έκκατομύρια!...

Τό τράμι σταμάτησε στην πλατεία 'Ετουάλ κι' ο Άρσέν Λουπέν χωρίς να χαίρετηση τό συντροφό του, κατέθηκε σέλιτος και χαρούμενος...

Σέ λίγη ώρα, ο Λουπέν ανέβαινε τή μαρμάρινη σκάλα τού πολυτελούς μεγάρου τών Έμπερ. Ο Λουδοθίκος Έμπερ τού παρουσίασε στην γυναίκα του Ζερμαίν. Η Ζερμαίν ήταν μία υπμαθής κυρία, όλοστρόγγυλη και ύπερβολικά όλύωρη. Έκαμε στην Λουπέν μία θαυμασία ύποδοχή. Στην άρχη τόν άποκαλούσαν κι' αυτή κι' ο άντρας της «σωτήρα τους». Κατά τά έπίδωρα όμως, είχαν ξεροικειωθεί μαζί του σαν να ήταν παλιό φίλοι. Ο Άρσέν διηγήθηκε την ιστορία της νεότητός του. Η Ζερμαίν μίλησε κι' αυτή για τή νεότητά της, για τό γάμο της, για την καλωσύνη τού θείου της τού γέρο Μπράουφορντ, για τά έκκατό έκκατομύρια πού της είχε κληροδοθήσει, για τά έμπόδια πού παρουσιάζοντο στό να πάρη ύπό την κατοχή της την κληρονομία αυτή...

—Άχ, Θεέ μου!... έλεγε. Φαντασθήτε, κ. Λουπέν, πώς όλα τά χρώγραφα της κληρονομίας θρισκονται εκεί μέσα στό χρηματοκιώτιο. Κι' όμως δέν μπορούμε να τ' άγγίξουμε. Τ' άνήψια τού Μπράουφορντ έχουν κινήσει άγωγή για να άκυρώσουν τή διαθήκη. Τό χρηματοκιώτιο θρισκαται ύπό κατάσχεση, κι' άν άγγίξουμε κι' ένα μόνον φράγκο, ύπάρχει κίνδυνος να χάσουμε όλη την κληρονομία!...

Ο κ. Λουπέν ένοιωσε ένα έλαφρό ρίγος στην σκέψη, ότι τά τόσο περιπόθητα έκκατομύρια θρισκόντουσαν εκεί πλάι του.

"Ένας μήνας πέρασε στό μεταξύ.

Ο Λουπέν, μέ τή βοήθεια ενός σχοινοδύ, πήδησε στη σκάλα...

τού λέν τι έκαναν εκεί μέσα...

—Είνε ένας έκκεντρώος...μονομηνής!... άκουσε μία μερα ο Λουπέν τή γρηγ κυρία Έμπερ να λείη γι' αυτόν σ' έναν έπισκέπτη.

Κι' άξαφνα μία μερα, μία έφημερίς εδημοσίευσε ένα δεινό κατηγορητήριο έναντιόν τών Έμπερ. Τους κατηγορούσαν ότι ήταν άπατεώνες και ότι είχαν παραβιάσει τό χρηματοκιώτιο μέ τά έκκατομύρια τού Μπράουφορντ. Τό σκάνδαλο ήταν μεγάλο. Ο Λουπέν παρακολούθησε την ειλκρινή συντριβή τού ζεύγους Έμπερ και προσπάθησε να τους παρηγορήσει όπως μπορούσε. Ο γέρος Έμπερ όμως δέν ήσυχασε παρά μόνον ότε τον τού έδωσε να δημοσίευση τις έφημερίδες μία δήλωση, ότι είχε προσκαλέσει για την επομένη τόν εισαγγελέα και μερικώς πραγματοποιώμενας για να πιστοποιήσουν πώς συκοφαντική ήταν ή έναντιόν τους κατηγορία τών έχθρών τους.

Τότε πειά, θλέςποντας ότι δέν του άπόμεινε πλέον καιρός, ο Λουπέν άπεφάσισε να ενεργήση.

Τό ίδιο θράδυ, άφοδύ έθεβασιώθηκε ότι όλοι στό σπίτι κοιμόντουσαν, άνοιξε τό παράθυρό του και τή βοήθεια ενός μακρουδύ σχοινοδύ, πήδησε στη σκάλα κι' ανέθηκε στό υπαλόκι τού γραφείου, μέσα στό όποιο ύπήρχε τό χρηματοκιώτιο. Άνοιξε εκεί μέ προσοχή την υπαλόκιόπορτα—την όποια είχε προηγουίνα ν' άφήση άπό νορίς μισανοιχτή—μέτρη στό γραφείο, προχώρησε στό χρηματοκιώτιο και μέ μεγάλη ύπομονή έπέδωθε στην έργασία της παραβιάσεώς του. Σέ μισή ώρα τό χρη-

ματοκιωτίο άνοιξε.

Μέσα σ' αυτό ήσαν τοποθετημένα με μεγάλη τάξη μέσα σέ δυο θαλιτσούλες, τά χρωδωγραφα και οι τίτλοι τής κληρονομίας. 'Ο Λουπέν πήρε τίς δυο θαλιτσές, τίς κουβάλησε στο δωμάτιό του, κι' από κεί τίς μετέφερε στο σπίτι τοῦ φίλου του.

Τήν επομένη τὸ πρωί, μόλις ὁ Λουπέν άνοιξε τήν πρώτη εφημερίδα, διάβασε τήν ἐξέξ έκπληκτικὴ εἰδησι: Οἱ 'Εμπέρ εἶχαν ἐξαφανιστῆ! Καὶ οἱ ἐμπειρογνώμονες, οἱ ὅποιοι ἐρευνήσαν τὸ χρηματοκιωτίο, δὲν βρῆκαν μέσα σ' αὐτὸ τίποτε!...

"Ἐτσι ἀκριβῶς μοῦ διηγήθηκε τήν πρώτη αὐτὴ περιπέτειά του ὁ Ἰδιος ὁ 'Αρσέν Λουπέν.

—Αὐτὴ ἡ ἱστορία, ποὺ εἶπα στὸ τέλος, κρύβει ἕνα σωρὸ μυστήρια. Γιατὶ νὰ φύγουν οἱ Ἐμπέρ; Μήπως εἶχαν κλέψει αὐτοὶ τὰ ἔκατομμύρια; Ἡ διάρρηξις ἦταν καταφανής. Δὲν εἶχαν παρὰ νὰ πουν: Τὰ ἔκατομμύρια ἦσαν ἐδῶ, ἄλλα ἐντομεταξὺ ἐκλάπησαν!...

Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς διαψεῦσι. Καὶ θὰ ἐσῶζοντο —Καὶ δὲν τοὺς λυπήθηκες διόλου τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς; ρώτησα τὸ Λουπέν.

—Τί εἶπες; ἐκραύασεν ὁ τρομερὸς λωποδύτης, ἀνατηδῶνας. Τί εἶπες;

"Ἡ ἀγανάκτησίς του μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Ὡστόσο πρόσθετα: —Φυσικά, φίλε μου, χωρὶς τήν ἐπέμβασί σου, δὲν θὰ ἐπάθαιναν ὅ,τι ἔπαθαν.

—Ὡστε, κατὰ τὴ γνώμη σου, ἔπρεπε νὰ αἰσθανθῶ καὶ τύψεις; φώναξε ὁ Λουπέν.

—Τύψεις ἢ λύπη, ὅπως θέλεις πῆς το... Τοὺς κατέστρεψες... τοὺς ἔκλειψες τόσα ἔκατομμύρια! τοῦ ἀπάντησα.

—Μὰ, φίλε μου, δὲν κατάλαβες λοιπὸν ἀκόμα, πὼς δλ' αὐτὰ τὰ χαριὰ ποὺ κλεψα ἦσαν... πλάσά; μοῦ ξήτησε.

—Πλάσά! ἐπανέλαβα κατὰπληκτος.

—Πλάσά! ξανάει ὁ Λουπέν με λύσσα. Ἡ ὁμολογίς, ἡ μετοχές, τὰ κοπόνια, δλ' αὐτὰ ἦσαν χαριὰ χωρὶς ἀξία!... Ἀπομνήσεις!... Οὐτε πεντάρια δὲν μπόρεσα νὰ θγάλω ἀπ' ὄλα αὐτά!... Χά!... Χά... Μὰ δὲν σοῦ εἶπα τὸ νοσητώτερο ἀκόμη. "Ἐ, λοιπὸν, φίλε μου, ξέρεις τί ρόλο μεῖ εἶχαν ἀναγκάσει οἱ 'Εμπέρ νὰ παίξω, χωρὶς νὰ τὸ μαντεύω, ὅσο ἦμουν στὸ σπίτι τοῦς; "Ἡμouνα ὁ νεαρός... Ἀνδρέας Μπράουφορδ. "Ἐτσι με παρουσιάσαν... Ὁ ἔκκεντρικός, ὁ μονομανῆς ἀνεψιὸς τοῦ κληροδότου τῶν ἔκατομμυρίων... Δὲν εἶνε θαυμάσιος αὐτός; Κι' ἐνὶ ἐγῶ ἐπόχεσα γιὰ εὐεργέτης, αὐτοί, φίλε μου, θασιζόμενοι στήν παρουσία μου, πούλοῦσαν ἀράδα τοὺς τίτλους καὶ τίς ὁμολογίς τοῦ γέιου Μπράουφορδ, στοὺς τραπεζίτες, οἱ ὅποιοι δὲν ἐδίστασαν διόλου ἐφ' ὅσον δλ' αὐτὰ ἐγίνοντο τῆ ἀνοχη τοῦ πραγματικοῦ κληρονόμου... ἐμένα δηλαδή!... "Ἐ;... Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό;... Τί σχολεῖο γιὰ ἕναν ἀρχάριο σάν καί μένα!..

Κι' ἀφοῦ σάπασε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, ὁ διάσημος λωποδύτης συνέχισε:

—Ἐἶνε ἡ μόνη φορά ποῦ με ἐτόλιξαν στὴ ζωῆ μου... Μὲ ἐτόλιξαν» ὁμως γιὰ καλὰ!... Χαλάλι τοὺς!...

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΙ ΨΑΡΑΔΕΣ

(Υπό ΔΗΜ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ)

Με μί' ἀφρόπλαστη Νεράϊδα, μιά ὁμορφονεῖα,
Τὸ παιδί τῆς Ἀφροδίτης ψάρευε ἀνάμια.
Με καλάμι, με ἀπόχη καὶ με πετονιά,
Καὶ καρδιά νὰ μὴν ἀφήσουν τῶχαν κάνει τάμμα

Καὶ γιὰ δόλωμα εἶχαν βάλει χιλιαβὸ καλὰ:
Γέλια, τρέλλες, εὐτυχία καὶ γλυκὰ φιλάκια
Κι' ἔτι πρᾶμμα τὴν καρδιά μας τῆνε ξεγελά
Καὶ τὴν πιάνει, καθὼς πιάνουν τὰ τρελλὰ ψαράκια

Πέφτουνε καρδιές σιμὰ τοὺς ἀμετροὶ σωροὶ
Καὶ μαλῶνουνε ποιά νάρθη νὰ πρωτοτσιμπήσῃ...
Πὶ ψαράδες ἐξακουμένοι! ἄχ, τί τυχεροί!
Τὸ κοφίνι τοὺς με δαῦτες θε νὰ ξεχειλίσῃ!

Μιά καρδιά—στραθὴ θε νῆταν!—πέφτει σάν τρελλή
Καὶ τοιμπάει με λαχτάρια πρώτῃ... Μὰ κυττάει.
Πὼς σπαράζει σάν τὸ ψάρι, πὼς παραμιλεῖ!
"Ἐ, μ' αὐτὴν ἔσεις ἢ ἄλλες τί χαμογελάει;

—«Σῶσε με, γλυκεῖα Νεράϊδα!...» βγάζει μιά φωνή.
Μὰ τοῦ κάκου ἡ ψαροπούλα δὲν τῆς ἀπαντάει...
Μόν' ὁ "Ἐρωτας, λιγάκι σάν νὰ τὴν πονῆ,
Τὴν κυττάζει μῆσ' στὰ μάτια, κι' ἔτσι τῆς μιλάει:

—!Σάν τὸ δόλωμα τοιμποῦσες, ποῦχες τὸ μυαλό;
»Βάστα τώρα καὶ τίς πικρές ἔστ' εἶνε γραμμένον
»Πᾶψε πειὰ, μὴ μᾶς σκοτίζεις! Σῦρε στὸ καλὸ.
»Κι' ὅ,τι πιάνει ἡ πετονία μας, εἶν' καλὰ πιασμένο».

ΞΑΝΘΟ ΜΕΘΥΣΙ

(Υπό Κ. ΓΟΥΝΑΡΗ)

Σάν εἶδα τὰ μαλλιὰ σου
"Ἐξανθόλα, τ' ὄνομά σου,
Τὰ ἐξέπλεκα, ριγμένα
Σάν τάκουσα "κεῖ κάτω,
Στὴν ἀπαλή ἀγκαλιά σου,
Κόσμους Ξανθοῦς σιμὰ σου
Σάν νῆταν μεθυσμένα
"Ἀπὸ χαρὰ κι' ἀγάπη,
Τὰ ἐλέξασθα μαλλιὰ σου
Με μεθύσαν καὶ μένα.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΝ

(Υπό ἸΩ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ)

Σάν ρουφῶ τ' ὄρασι κρασάκι, τίς φροντίδες λημονῶ
Καὶ γιὰ πάθη καὶ γιὰ λύπες, τὸ μαζὸ μου δὲν χαλῶ
"Ἀφοῦ θές—δὲ—θές θὰ πάθῃ στὰ χαμένα ἡ ζωῆ σου,
Τὶ τὸν θές τὸν ἴσιο δρόμο; ἢ τ' φελαῖ ἡ φρόνησί σου;
"Ἐ, τοῦ Βάγκου λοιπὸν τότε τὸ γλυκὸ ὕψρο ἄς ρουφᾶμε.
Κι' ἔτσι φτώχεια, πόνοι, ὄλα, ὄλα σβούνται 'σάν μεθᾶμε!

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

(Υπό ἸΩ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ)

Τῆς γῆς τὰ πλάσματα ἀποσταμένα
"Στοῦ ὅπου γέρνουνε τῆ σιγαλιά,
Καὶ μόνος ἄθλιος ἐγὼ γιὰ σένα
Γυρνῶ στενάχοντας μ' ἔρημη καρδιά,
"Στὸ οὐράνιο θλέμμα σου εὐρίσκω μόνε
Ζωὴ γλυκόκαρδη καὶ ἀναπαύσιμό.
"Ἄχ, ἔφωνα, γλῶκκαε—ὠμέ! τὸν πόνο
Καὶ τῆς ψυχούλας μου τὸ μαρσάσιμό.
Φωλιάεις ἀκοιμητὴ μῆσ' στὴν καρδιά μου
Γιὰ σένα ὀλόθερμη ἀγάπη ἀγνή.
Φώτισε, ἀστέρι μου, τὴν σκοτεινία μου.
"Σ τὰ κρῦα χεῖλι μου δῶσε φωνή.
Ἐὔνα! Τὸ βλέμμα σου φῶς θεῖο θ' ἀπλώσῃ
"Σ τᾶχρα σπλάγχνα μου, 'ς τὴ μαῦρη γῆ!
Ζωὴ καὶ Θάνατο θὰ ἡμερώσῃ...
Ἐὔνα, τὸ ταῖρι τῆς προσμέν' ἢ αὐγῆ!

Ο ΣΑΚΑΤΗΣ

(Υπό ἸΩ. ΠΕΤΡΟΥΝΑΚΟΥ)

Σὲ παραθύρι φτωχικό, Εἶδα σακάτι ἕνα καρό,
Εἶδα κανάτι τσακισμένο, Ποῦ δὲ λυπούσε ἡ κατανιά του,
Καὶ μῆσ' σ' αὐτὸ βασιλικὸ "Ἄλλο λουλουδι δροσερὸ—
Μιά ρίζα νάχουν φυτεμένο. "Ἐρωτα νάχη στὴν καρδιά του.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΕΞΥΠΝΑΔΑ

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΕΜΕΤΗ

"Ο Μεμέτης ἦταν κραισσοπατέρας πρώτης τάξεως, μὰ καὶ διαρκῶς ἀδέκαφος. Πῶς νὰ οικονομίσῃ ὁ ἄμιορος λίγο κραισά, γιὰ νὰ μουσικήσῃ τὸ στεγνὸ λαγύγγι του καὶ νὰ καταπιῇ τοὺς καιμούς του ;...

"Ἡ βαθεῖα σὺλλογή του, τοῦδουσε σὰ τελευταῖα τῆ λῦσι τοῦ δεινοῦ προβλήματος : Παιρνεὶ μὴ νταμεντζιόνας δις τέσσερες διαδες, ῥίχνει μέσα κρινὰ μὰ ὀκᾶ νερὸ καὶ πᾶει στὸν Οὐστᾶ -Μαχμοῦτῃ, τὸν πλοῖσο μὰ φιλάργηγο ταβερναρὴ τοῦ χωριοῦ του.

"Ἐρέντη μ', θέλω τέσσερες διαδες κραισᾶ ἀπ' τὸ καλῶ...
"Ο μαρὸς τῆς ταβέρνας ἔκανε τὴν παραγγελία κι' ἦρθε ἡ ὄρα τῆς πληρωμῆς.

—Πόσο ἡ ὀκᾶ, ἐρέντη μ' ; ρωτᾶει ὁ Μεμέτης.

—Πέντε γρόσια ! ἀπαντᾶει ξερὰ ὁ Οὐστᾶ -Μαχμοῦτῃς.

—Δὲν κάνει τρία ;... Τόσο τὸ δίνει ὁ Χασάνης ! λέει δειλὰ ὁ Μεμέτης.

—Νὰ πᾶς στὸ Χασάνη νὰ στὸ δώσῃ τόσο !... λέει ἀπόταμα ὁ ἀγέροχος ταβερναρῆς. Μπρός... "Ἀδειασε τὸ κραισὸ καὶ ἔξουκιμπᾶσι !...

"Ἄλλο πού δὲν ἤθελε ὁ Μεμέτης. "Ἀδειασε τρεῖς διαδες ἀπὸ τὸ κραισὸ τῆς νταμεντζιόνας, μὰ ἡ μὴ ὀκᾶ τοῦ νεροῦ, πού ἦταν ἀπὸ πῶν μέσα, εἶχε γίνει — ἡ εὐλογημένη ! — ἕνα ἀμρετὰ εὐγευστο κρασάκι !...